

Árpád Al. TÓTH

Árpád Al.Tóth s-a născut în 12.06.1962, în Municipiul Săcele din județul Brașov, unde a locuit până în anul 1975. În perioada 1975-1984 a avut domiciliul la bunicii din partea mamei, în satul Păpăuți din județul Covasna. În luna octombrie 1975 îi moare mama de cancer. Din luna august 1984 are domiciliul în orașul Covasna din județul cu același nume.

Studii

Școala Generală nr. 4 din Municipiul Săcele, clasele I-VI. Școala Generală din localitatea Păpăuți, fiind mereu un elev fruntaș. Se înscrie la profilul silvicultură și exploatarea forestieră din cadrul Liceului Industrial nr. 1 din Târgu Secuiesc. A dat examenul pentru treapta a doua de liceu și a absolvit Liceul Silvic din localitatea Gurghiu din județul Mureș, promoția 1981, tot printre fruntașii generației sale. Este licențiat în silvicultură (inginer silvic diplomat) și în științe juridice.

Carieră profesională

A fost salariatul unei subunități din cadrul Regiei Naționale a Pădurilor-Romsilva, de la data de 01.08.1981. A fost pensionat cu data de 11.11.2019. Din data de 30.12.2021 este președintele Asociației Pensionarilor Silvici a Județului Covasna. Este președintele unui posesor de pădure, din anul 2007. Este lector formator la clasele de pădurari și de tehnicieni silvici, în cadrul unei firme de formare profesională din județul Bacău, din anul 2010. Din data de 30.12.2021 este președintele Asociației Pensionarilor Silvici a Județului Covasna.

Debut

Debutează literar cu o strofă din poezia „Cu pădurea pași în doi” la Revista „Flacăra”, din Municipiul Brașov, în anul 1995. Adevăratul debut literar are loc însă în anul 2004, la Revista „Pădurea și Viața” din București, cu poezia „Pădurarul”.

Activitatea literară

A scris poezii din clasa a V-a, de când era elevul Școlii Generale nr. 4 din Municipiul Săcele. Scribe poezii și proză despre natură și despre spiritualitate. A participat la Concursul „Tinere Condeie” în anul 1978 și la „Olimpiadele Județene de Limba și literatura română”, în anii 1978 și 1979. A primit premiul de merit al Fundației Naji Naaman pentru cartea Queen of the Nature and Her Children, în anul

2017. Poeziile sale sunt traduse în limbile: engleză, greacă, rusă, franceză, italiană, chineză, bangladeză și maghiară.

Afilieri

Este membru al Filialei Brașov a Ligii Scriitorilor Români și a Asociației poeților mondiali.

Volume publicate

1. Poezii (semnat Artangel), Ed. „Petru Maior”, Reghin, 2008;
2. Poezii, vol. II (semnat Artangel), Ed. „Petru Maior”, Reghin, 2008;
3. Versek (semnat Artangel), Ed. „Petru Maior”, Reghin, 2008;
4. „Iubirea” – poezii (semnat Tóth Árpád Artangel), Ed. Charta, Sfântu Gheorghe, 2010;
5. „Întâlnirile omului cu ursul” (semnat Tóth Árpád - Artangel), Ed. Charta, Sfântu Gheorghe, 2011;
6. „În dulcele grai vânătoresc”. Alte întâlniri ale omului cu ursul (semnat Tóth Árpád - Artangel), Ed. Charta, Sfântu Gheorghe, 2011;
7. „Iubind pădurea și divinul” (semnat Tóth Al. Árpád), Ed. Eurocarpatica, Sfântu Gheorghe, 2012;
8. „Peregrinând printre ani, pe sub mantia timpului” (semnat Tóth Al. Árpád), Ed. Euro-Print, Bacău 2013;
9. „Petale de zori” (semnat A. Artangel), Ed. Eurocarpatica, Sfântu Gheorghe, 2013;
10. „Întâlnirile omului cu ursul,” (semnat Tóth Árpád), Ed. Petru Maior, Reghin, 2014;
11. „Întoarcerea fiului risipitor” (semnat Tóth Árpád Artangel), Ed. Eurocarpatica, Sfântu Gheorghe, 2014;
12. „Crăiasa naturii și copiii ei”, Ed. Petru Maior, Reghin, 2014;
13. „Nihil sine Deo”, Ed. Petru Maior, Reghin, 2015;
14. „Emberek, akik találkoztak a medvével”, semnat Tóth Árpád, traducere în limba maghiară de Szabó Mária, Ed. Petru Maior, Reghin, 2015;
15. „Queen of the nature and her children” (trad. în limba engleză Dragoș Barbu), Ed. Petru Maior, Reghin, 2016;
16. „Întâlnirile dintre omul bun și ursul brun” (semnat Artangel), Ed. Petru Maior, Reghin, 2016.
17. „Flautul care cântă iubirea divină” (semnat Artangel), Ed. Petru Maior, Reghin, 2016.
18. „Whispers of the wil,” (semnat Artangel) - translated into English by Dragoș Barbu, Ed. Petru Maior, Reghin, 2017;
19. „Iubire, compasiune, iertare,” (semnat Tóth Al. Árpád), Ed. „Inspirescu, 2017 Satu Mare”.
20. „WISDOM OF THE RANGER - ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΑ - МУДРОКЪ ЛЕСНИЧЕГО” (English-Greek-Russian), (semnat Tóth Árpád) – translators: Dragoș Barbu, Rubina D. Andredakis, Dr. Adolf P. Shvedchikov, Nadia-Cella pop (introduction). Ed. Petru Maior, Reghin, 2018;
21. „Eu sunt spiritul”, (semnat Tóth Al. Árpád), Ed. ECREATOR, Maramureș, 2019.
22. „Az erdőkirálynő és gyermekei”, (semnat Artangel) - traducere în limba maghiară de Szabó Mária, Ed. Petru Maior, Reghin, 2019;
23. „Jurnalul unui Sfânt pentru Divin” (semnat Artangel) - Ed. Petru Maior, Reghin, 2019.
24. „Întâlnirile dintre omul bun și ursul brun” (semnat Tóth Árpád), Ed. Petru Maior, Reghin, 2019, ediție bilingvă română și maghiară) - traducere în limba maghiară de Szabó Mária.
25. „WISDOM OF THE RANGER - ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΑ - МУДРОКЪ ЛЕСНИЧЕГО - WANDERER * A WOODSMAN'S TALE ERRANT * CIT D'UN BUCHERON - СТРАННИК * СКАЭКА * ЛЕСНИКА” (semnat Tóth Árpád), trad. în lb. engleză: Dragoș Barbu; trad. în lb. greacă: Rubina D. Andredakis; trad. în lb. rusă: Dr. Adolf P. Shvedchikov; trad. în lb.

franceză: Rubina D. Andredakis. Editura Libris Editotial, 2019, Braşov, România. Distribuţie – Librăria Şt. O. Iosif .

26. „Poezii”, Tóth Árpád, - Braşov: Libris Editorial, 2020.
27. „De simţi suflul răcoros”, Tóth Árpád, Făurei, Editura Liric Graph, 2020. - Poezii şi proză, carte electronică.
28. „Când Divinul îmi grăieşte”, Tóth Árpád, - Braşov. Creator, 2021.
29. „Experienţa mea de peste douăzeci şi cinci de ani în Sahaja Yog”, Árpád Toth, Făurei, Editura Liric Graph, 2021.
30. „Întâlnirile omului cu ursul brun. Poveşti cu ursul la propriu”, Árpád Toth - Carte premiată. Editura Inspirescu 2021. Ediţie bilingvă. Traducere din limba română în limba engleză efectuată de Georgiana – Laura Gheorghe.

Antologii literare colective

A participat la peste 61 de antologii, din care:

1. „Antologia vinovatelor plăceri”, material realizat în urma concursului „Scrieţi, băieţi, numai scrieţi”, proiect iniţiat de Asociaţia Culturală Maria Domina şi Agenţia „Vreau Bilet”, Editura Artprint, Bucureşti, 2010.
2. „Oglinda Ligii scriitorilor Români”. O altfel de istorie a literaturii române actuale II (M-Z), Cluj Napoca 2016
3. „Literary prizes” 2017, FCG naaman' foundation for gratis culture.
4. „Primăvara Cuvântului” - antologie de pozie - proză, Editura eCreator, Baia Mare. 2018.
5. „Antologia Centenarului Marii Uniri (1918 – 2018)” - Liga Scriitorilor din România, antologie literar artistică Napoca Nova – Cluj Napoca, 2018.
6. „Creature Features, the art of Writing”, ISSUE 25, Editor/Publisher Rubi Andredakis - Cyprus.
7. „Vis cu Nichita” – vol. III – Bucureşti, Editura Ro.cart, 2020.
8. „Toamna metaforelor” - antologie de creaţie literară, A.S.P.R.A. (Asociaţia Scriitorilor pentru Promovarea Realizărilor Artistice), Galaţi - infoRapArt, 2020.
9. „Antologie de texte, recenzii de cărţi” – personalităţi ale literaturii contemporane: sincerus verba, Vasile Bele, Nelu Danci – Vol. 2, Băile Olăneşti, Editura Mircea cel Bătrân, 2020.
10. „Lirica unui miez de toamnă”, antologie de creaţie literară - Asociaţia Scriitorilor pentru Promovarea Realizărilor Artistice – Galaţi, InfoRapArt, 2021.

Colaborator la reviste

1. „Claviaturi” din Municipiul Braşov;
2. „Ritmuri Braşovene” din Municipiul Braşov;
3. „Creneluri Sighişorene”.

Publicări în reviste literare

1. IL PONT literary online magazine compile by Patrick Sammut;
2. THE WOLD POETS QUARTERLY – MULTILINGUAL, Volume No. 94 in totale. Mai 8, 2019. The Editorial Office: Guanyinqiao, Jiangbei District, Chongqing City, P.R. CHINA;
3. „Flacăra” din Municipiul Braşov;
4. „Pădurea şi viaţa” din Bucureşti, precum şi în ziarele: „Condeii Ardelean” şi „Mesagerul de Covasna”;
5. „Cervantes” din Bucureşti, Revistă internaţională de cultură, Nr. 29/2021. Editura Inspirescu;
6. „Poezii pentru sufletul meu”. Revista românilor de pretutindeni. Nr. 5/2021. Fondată în 30 octombrie 2018 la Montreal, Canada. Publicaţie trimestrială. Oradea, jud. Bihor;

7. „Amprenteale sufletului”, Revistă internațională de cultură, artă și literatură, (2021 – prezent).

Distincții literare

1. Premiul de merit al Fundației „Naji Naaman” pentru cartea „Queen of the Nature and Her Children”, în anul 2017;

2. „Hrisov spre luare-aminte”, dat spre a lăuda vrednicia și smerenia supusului nostru Toth Arpad, Liga Scriitorilor Români - filiala Târgu Mureș;

3. Diploma de donator al Bibliotecii Municipale „George Sbârcea”, Toplița;

4. World Literature Academy Antologie der Weitschriftsteller, București România, 15 ianuarie, 2020;

5. Diploma Literatura popoarelor Literature of peoples for participation in this global proiect 1.XII.2020 - World Literature Academy;

6. Premiul „Gheorghe Pituț” - acordat de Societatea Culturală Apollon - România și Academia Internațională de Literatură și Artă, fiind printre câștigătorii Festivalului-Concurs de creație literară (poezie și proză) „VIS DE TOAMNĂ”, ediția a VIII-a, 10 octombrie - 25 noiembrie 2020;

7. MENȚIUNE I - (secțiunea poezie) - „Elogiul iubirii”, Ediția a III-a, 2021-Festival-Concurs Internațional de Creație Literar-Artistică. Organizator, Cenaclul Prietenia;

8. MENȚIUNE - (Secțiunea proză scurtă), în cadrul concursului de creație literară „Ne scriu din cer poezii”, ediția 2021. Tabăra Prieteniei Literare „De Amititia” - 24 mai 2021, Sebeș, jud Alba;

9. Premiul internațional STEAUA DE JAD pentru grupajul liric „Când Crăciunul e aproape”. Concursul Internațional de creație literară, secțiunea poezie, Armonii Culturale Press - 05.01.2022;

10. Premiul internațional FULGUL DE OPAL pentru ESEUL „Magia Crăciunului”. Concursul Internațional de creație literară, secțiunea poezie, Armonii Culturale Press.

Extrase din referințele critice

Însemnări fără însemnătate despre o carte însemnată - „Când Divinul îmi grăiește” - de Tóth Al. Árpád

Poetul meu preferat din Liga Scriitorilor - Brașov datorită atașamentului constant pentru limba română, loialității pentru valorile poetice românești și credinței de un ecletism luminat de tip bahai radiind totuși în mod clar din creștinism este Tóth Al. Árpád.

Ca poet, dar și ca om, fiindcă Árpád este departe de categoria cinicilor perfizi care mimează inocența, îmi amintește de un personaj jucat de Morgan Freeman într-un film destul de recent: omul, aproape mutilat de un urs, continuă să-i dorească animalului libertatea și binele. (**Mircea Doreanu**, membru USR, Filiala Brașov - volumul „Un fir de praf al muzei mele”, pag. 41, Editura Inspirescu 2022, București - ISBN: 978-606-8341-11-3).

„Eu sunt spiritul” - de Tóth Al. Árpád

Cu o poezie marcată profund de divinitate ne provoacă acum Árpád Al. Tóth, o poezie cât o închinare, un volum în care credința personală și simțirea sunt ridicate la rang de emoție universală.

Poetul nu se arată interesat de această logică sau de rațiunea acestui adevăr, el scrie simplu și concis despre supranatural și legătura ombilicală cu forțele Cerului.

Poetul își depășește ușor toate barierele interioare prin iubire, aceasta fiind fiorul ce străbate ca un fir roșu o carte scrisă cu sufletul, o carte menită să pună sub lupă un condeier pe nedrept marginalizat de marile reviste. (**Ioan Romeo Roșianu**, volum „Eu sunt spiritul”, coperta 4 - Editura eCreator, Baia Mare - ISBN:978-606-9021-22-4).

Ursul ca simbol și omul ca metaforă

Problematica scrisului lui Tóth Al. Árpád nu este natura umană, ci relația acesteia cu natura pur și simplu, mai ales cea sălbatică, relație contradictorie, ba tensionată, ba armonioasă și încântătoare la modul sadovenian. Natura este mereu o creangă de aur care poate hrăni perisabila ființă umană cu muzici cosmice) dacă ne gândim mai profund, cine este în cele din urmă interpretul lor?) sau poate servi drept suport sinistru al expierii. În cartea de față („Întâlnirile omului cu ursul brun”- editura Inspirescu, - 2021) scriitorul nu pune în fraze tip Constantin Noica niște conținuturi simple, ci adaptează porunca fondatorului. (**Mircea Doreanu**, membru USR, Filiala Brașov - volumul „Un fir de praf al muzei mele”, pag. 43, Editura Inspirescu 2022, București - ISBN: 978-606-8341-11-3).

„Poezii” de Tóth Árpád, Brașov, Libris Editorial, 2020 - OPERA OMNIA

Un poet care poate emite pretenția de a fi European (internațional, de fapt) este Tóth Árpád. Un Douanier Rousseau al României, poetul scrie așa cum trăiește, cu duioșie și înțelegere pentru ființare, pentru tot ce este viu, în perfectă compatibilitate cu natura.

Tóth Árpád are o curățenie, o puritate sufletească (pe lângă talent) cum nu mai poți găsi în zilele noastre. (**Mircea Doreanu**, membru USR, Filiala Brașov – „Dicționar de reliefuri literare românești”, vol. 5, pag. 120, Editura Stef 2022, Iași – ISBN: 978-606-028-744-5).

INOCENTUL

La Emil Brumaru travaliul literar nu se vede, se bănuiește: chiar în poemele licențioase el este un artizan al inocenței. Tóth Árpád deține acest miracol în mod genuin, prin natura sa individuală și în același timp îi este dăruit de Mama Natură.

Ca orice inocent, nu își cunoaște înzestrarea, i-o recunosc ceilalți, prin literatură. Limba română îi este a doua limbă: o folosește cu un firesc fără cusur. (Nu numai în ce scrie, ci în conversație, nu l-am văzut să își caute, blocat, cuvintele; asta și pentru că prefer exprimarea simplă, directă). (**Mircea Doreanu**, membru USR, Filiala Brașov - volumul „Un fir de praf al muzei mele”, pag. 48, Editura Inspirescu 2022, București - ISBN: 978-606-8341-11-3).

Odă Bucuriei

(„Eu sunt spiritul”- Tóth Al. Árpád, Editura eCreator, Colecția Poesis)

Unii poeți rămân în memoria noastră afectivă la vârsta la care s-au săvârșit din viața terestră; Tóth Al. Árpád, căruia îi doresc să ne îngroape pe toți. Este omul bun din Secuime.

Tóth este un poet al bucuriei, dar seninătatea lui nu e fără pată. În tristețile și stările lui negative, autorul nu coboară însă mai adânc de mâhnire, omul a cunoscut o dramă profundă la o vârstă la care acest eveniment este traumatizant în mod tragic, la treisprezece ani, o vârstă pe muchie de cuțit la care sensibilitatea, afectivitatea în plină înflorire sunt senzitive și dor la cea mai mica atingere. (**Mircea Doreanu**, membru USR, Filiala Brașov - volumul „Un fir de praf al muzei mele”, pag. 49-50, Editura Inspirescu 2022, București - ISBN: 978-606-8341-11-3).

Jurnalul unui Sfânt pentru Divin

Cartea lui Artangel (Tóth Al. Árpád) este un curriculum vitae în același timp sintetic și extins, deosebit de emoționant. „Bunicul cu mai mulți săteni se duceau prin alte sate să aleagă un preot corespunzător pentru Păpăuți. L-au ales pe cel din Pava. Primul lucru al preotului a fost să scoată casieria din mâna bunicului. În acel moment bunicul a renunțat la problemele administrative ale bisericii. De atunci decenii întregi (două-trei) nu s-a mai vopsit gardul parohiei.”

Cartea este un poem în proză care distribuie în capitolele sale povestea unei vieți chinuite, de martiraj, a autorului. (**Mircea Doreanu**, membru USR, Filiala Brașov - volumul „Un fir de praf al muzei mele”, pag. 51, Editura Inspirescu 2022, București - ISBN: 978-606-8341-11-3).

Extrase din operă

CU BUNICUL PRIN PĂDURE

Soarele răsărise de câțva timp, iar noi treceam încă prin sat, urmând să părăsim drumul comunal și să urcăm pe un deal, pe unde noi copiii de dădeam cu sania sau cu schiurile. Zăpada ne ajungea până la glezne, era pură, curată, pufoasă și proaspătă. Mergeam pe lângă bunicul, el cu pușca pe umeri, iar eu duceam rucsacul cu merinde pentru o zi.

Întrând în pădure în partea superioară a grădinilor, a apărut o potecă îngustă între falnicii molizi (*Picea excelsa*), ca niște străjeri. Eram primii care treceau prin pădure după căderea zăpezii proaspete. A început să ningă din nou. În fața ochilor ni s-a așternut cel mai mirific peisaj pictat de Mama Natură, peisaj pe care îl puteai simți, vedea, mirosi și îți încânta privirile care se topeau în ambient. Văzând molizii de diferite vârste, mă distram știind că după o anumită vârstă, spre bătrânețe, ramurile superioare dinspre vârf erau îndreptate în sus, cele de pe la mijlocul arborelui era aproape orizontale, iar cele dinspre bază se aplecau spre Mama Pământ, probabil în semn de mulțumire că pământul este cel care le-a hrănit. Mă gândeam cât de puternic poate fi bunul Dumnezeu, care face toate lucrurile vii din univers și ce neputincios este omul, care poate face doar lucruri moarte. Nimic viu. Nu poate face o simplă sămânță, că oricum nu va încolți. Omul doar preia ceva de la Divin, ceea ce Divinul i-a pus pe tavă și o înmulțește. Apoi se laudă cu realizările sale.

Trecem pe lângă o bancă nouă construită din din lemn brut subțire de răținoase și aflăm de la bunicul că un muncitor din capătul de sus al satului care era un muncitor forestier, într-o dimineață a venit mai devreme pe aici și până când au sosit ceilalți muncitori a construit această bancă.

După puțin timp după ce ne-am plimbat pe lângă ea și bunicul îmi spune că pe aici este trecătoarea mistreților. Îmi arată a mică potecă care trecea printr-o adâncitură a terenului de sub brazi (*Abies alba*) și mă îndeamnă să dau ramurile la o parte să văd ce urme tipar apar în zăpadă. Erau urme de iepuri (*Lepus europaeus*) și de mistreț (*Sus scrofa*). Nu a fost greu să descifrez cele două urme. Visul bunicului a fost să devin și eu paznic de vânătoare ca el. Tovarășul Nicolae Ceaușescu a fost de mai multe ori prin zonă la vânători de urși (*Ursus arctos*). După mulți ani citisem într-o carte „Vânători cu Ceaușescu și nomenclatura” a domnului inginer Dincă, fost director în județul nostru, despre o rezolvare cu mult profesionalism a unui caz mai dificil pe Fondul de vânătoare Zagon, unde trebuia să vină președintele statului să împuște ursul cel mai mare, dar cu câteva zile înainte sosise și un vânător strain, care trebuia să vâneze un alt urs, Autorul povestea că paznicul de vânătoare, în ziua în care a sosit străinul a pus un hoit de cal sub un podeț de beton pe unde trecea cu regularitate ursul cel mare. Ursul s-a orit acolo pentru ospăț și nu a mai venit la troacă la observator. Străinul a împușcat un urs dintre cei care sosea la hrănitoare și a fost mulțumit. După ce a plecat, la câteva zile când a venit președintele statului, a împușcat cel mai mare urs din zonă și a fost foarte mulțumit. Autorul cărții respective nu avea de unde să strică că paznicul de vânătoare respectiv era chiar bunicul meu, care avea o pasiune înăscută pentru vânătoare.

Am mers mai departe prin pădurea frumoasă, un colț de rai rupt din basmele copilăriei mele. La un moment dat bunicul îmi face semn să mă opresc. Devin mai atent și observ că în dreapta apare un arboret mai rar, unde se aflau patru căprioare (*Capreolus capreolus*). Nu ne-au observat. Bunicul avea obiceiul să meargă în liniște

prin pădure ca să vadă vânatul în carne și oase, în mediul lui natural, așa cum l-a dat bunul Dumnezeu prin minunea Creației sale divine. Am stat ce am stat, apoi una dintre căprioare care stătea de pază ne-a dat de gol și căprioarele s-au dus liniștite în adâncul pădurii. Zăpada se scurgea frumos de pe cetina arborilor din picioare. Soarele își împrăștia sclipirile diamantine a razelor sale pe coroanele molizilor și săgetau pământul acoperit cu covorul de zăpadă albă imaculată, pură ca ființa unui sfânt aflat în viață. Câtă minunăție! Și-I mulțumesc bunului Dumnezeu pentru acest dar primit, care mi-a încântat privirile și mi-a oferit o stare de euforie, după lungul drum parcurs în împărăția Mamei Natură.

Dar călătorului îi șade bine cu drumul, așa că o pornim din nou pe poteca din pădure. Îl privesc pe bunicul și îi apare un zâmbet pe buze, mulțumit de faptul că a reușit să îmi arate un crâmpei din tainele naturii.

Ajungem la niște pietre mari și late, de culoare deschisă, pe o pantă mai pronunțată. Știam că peste câți metri o să ajungem la șosea. Când am ajuns. Am mai făcut câțiva metri și bunicul îmi arată un loc de unde se vedea ca o panoramă partea dinspre noi a satului Zagon. Noi pornisem din satul Păpăuți. Dacă veneam roată pe drum, până la observatorul de urși erau circa nouă kilometri.

Mergem pe o scurtătură ca să ocolim o curbă mare a drumului auto, pe un drum de căruțe, cu o pantă mare. Aici iarăși apar urme de vulpi și de iepuri. La un moment dat bunicul se oprește din mers. A văzut o urmă de lup (Canis lupus). Mi-a explicat cum pot să deosebesc cu certitudine urma de lup de cea de câine. La urma tipar de lup, între cele două „pernițe” din față și cele din spate, se poate trage o linie dreaptă. La câine nu. Cele din spate le depășesc lateral pe cele din față. Ulterior am găsit o astfel de descriere într-o carte de prin anul 1957.

Mai mergem vreun kilometru și bunicul îmi spune să notez în memorie locul din stânga mea, că nu demult acolo văzuse o găinușă de alun (Tetrastes binasia). M-am uitat la tufișul înalt de lângă marginea drumului și îmi închipuiam o pasăre pe creanga unui arbore. Habar n-aveam pe atunci ce este aceea găinușă de alun. De multe ori în serile de iarnă când îmi povestea bunicul despre vânătoare, m-am gândit la faptul că ar trebui să îmi notez într-un carnețel aceste lucruri. Dar nu știu de ce. Nu știu de ce, dar în sinea mea simțeam o rușine să fac acest lucru. Ce bine mi-ar fi prins acum acele povestiri. Bunicul avea taletul de a povesti cu multă pasiune despre peripețiile lui din natură, despre întâlnirile cu urșii, despre lupi. Era spaima lupilor din zonă. Când împușca vreun lup, veneau ciobanii din apropiere și-i mulțumeau, pentru că ei au avut de-a face cu ei. Lupii le mai furau câte o oaie din când în când.

Ajungem în cele din urmă în dreptul observatorului de urși. Intrăm pe o potecă și pe partea stângă a potecii, sub un arboret tânăr, bunicul îmi arată urmele unui jder de copac (Martes martes). Acolo zăpada era mică, nu era ca pe poteca pe care circulam. Deschidem ușa de fier a observatorului de vânătoare și ducem sacul de hârtie plin cu concentrate, la teacă, unde îl deșertăm. Eram foarte atent și simțeam o frică interioară ca nu cumva să vină ursul peste noi. Bunicul era calm, liniștit. De unde să știu eu la vârsta aceea că un urs simte paznicul de vânătoare de la trei sute de metri. Știe cine îl hrănește, e familiarizat cu mirosul lui. Ursul are văzul mai slab, dar are simțul mirosului foarte dezvoltat.

După ce am terminat de pus mâncarea am urcat în observator, am aprins focul și la început, când soseau urșii mai mici, bunicul mă lasă pe mine la geam. Veneau vreo unsprezece urși la troacă. În față, era un hoit din carne de cal suspendat, legat de un cablu din oțel. Pe stâlpul lateral erau niște semne, niște creștături, pentru ca atunci când se ridica ursul să mănânce din carne, să se poată aprecia înălțimea lui. Bunicul botezase fiecare urs, de la cei mai mici, care soseau primii, până la ursul dominant, care sosea ultimul, noaptea pe întuneric. Pe la ora șaisprezece începeau să apară urșii la troacă. Când sosea un urs mai mare, cel mic îl simțea de la distanță, pleca în pădure și după câteva minute era la troacă celălalt urs. E o lege nescrisă între urși. Ursul dominant îl alungă pe cel inferior. El are prioritate și i se acordă respectul

cuvenit. Bunicul trebuia să noteze cu precizie ora sosirii ursului, numele lui, le știa mărimea la fiecare, mărime aproximativă, măsurată ochiometric și notată în carnețel.

Noi eram în liniște deplină, vorbeam în șoaptă. Rămâneam în cabană și plecam dimineața.

Țin minte că o dată, chiar în anul în care a fost cutremurul din 4 martie 1977, la vreo două săptămâni după cutremur, bunicul se întinsese pe pat și eu eram la fereastră să fac observațiile. Veneau urșii mai mici, și apoi cei mijlocii. Un urs s-a îndreptat spre observator. A început să se miște observatorul cu noi. Îl văd pe bunicul că sare din pat:

- E cutremur! îi zic.
- E ursul! Îmi răspunde.

Deschide ușa sobei și umple lopățica din tablă cu jar. Deschide ușa observatorului, dar ursul plecase. Ce se întâmplase? Erau niște saci cu concentrate, hrană pentru urs, pe terasa observatorului. Ursul nu putea intra pentru că ușa era de fier, dar îi simțea mirosul. Scuturase un un picior al observatorului, observator care era construit pe patru stâlpi, groși. Vă dați seama ce putere avea, de se mișca observatorul cu noi?

Dimineața pe răcoare ne-am dus acasă pe poteca pe care am venit, urmând ca după-masă să pornim din nou la observator. Transpiram mult, dar era o lume mirifică a copilăriei mele, lângă bunicul meu iubit, care mi-a explicat atâtea legi nescrise din lumea necuvântătoarelor.

Ursul nu este o jucărie! Este un animal sălbatic și nu gândește ca omul. Ești aproape de el, te-ai întors și e călare pe tine. Vorbesc de urșii din sălbăticie, din inima pădurii, care rar văd omul. Dacă ai început să fugi de el de la o distanță mică, în douăzeci de metri ți-a tras una pe spate și ești la pământ. Dacă ai nimerit aproape de ursoaică și ești între ea și pui, dacă vrea bunul Dumnezeu și ursul, scapi cu viață, pentru că dacă ai făcut o mișcare greșită și ea consideră că viața micuților ei e în pericol, nimeni nu îți mai poate ghici viitorul.

Când vă deplasați prin pădure faceți gălăgie și mai loviți câte un arbore sau un tufiș cu un beșigaș. Nu e bine să o faci pe mutul prin pădure, poate te trezești nas în nas cu el, ursul. În oraș poți fi zmeu prin vorbe sau prin fapte, dar sus la munte ești în împărăția ursului din sălbăticie, unde ți se impun legile naturii. Acolo tu ai intrat în împărăția lui. Urșii mari au teritoriul lor. Urșii mici sunt alungați de acolo. Masculul dominant omoară puii ursoaicei, ca ursoaica să se împerecheze. Și, știe așa de bine dacă el este tatăl biologic al puiului de urs. Nu are nevoie să facă vreun test al paternității. Cât de minunată este legea naturii pe care bunul Dumnezeu o cunoaște atât de bine! Dar nu El este Creatorul? Nu El este cel mai puternic din Univers, cel care cunoaște totul? Dumnezeu este iubire și iubirea este Dumnezeu!

RONDELUL FLORII DE LOTUS

Pe lacul albastru liniștit,
O floare de lotus a răsărit,
Vântul dintre trestii a sărit,
Luna pe-aici s-a îndrăgostit!

Vietăți sub frunze s-au pitit,
O rață deasupra s-a rotit,
Pe lacul albastru liniștit
O floare de lotus a răsărit.

O lebădă albă a plutit
Spre cerul de soare aurit,
De părul ei blond mi-am amintit,
De sărutul dulce oferit,
Pe lacul albastru liniștit...

RONDELUL ZĂPEZII

Mai este încă zăpadă, mai este
Și tot albă și pură apare,
Frumos se așterne pe cărare,
Așa cum o văd pe-a munților creste.

Fiind copil, ca-ntr-o poveste
Mă jucam prin zăpada mare,
Mai este încă zăpadă, mai este
Și tot albă și pură apare.

Nu mai umblu pe-a munților creste
Să văd căprioara cum sare...
Pasărea de sus să-mi dea de veste,
Că-mi va apare un urs în cale.
Mai este încă zăpadă, - mai este...

RONDELUL ZEILOR

Zei sunt ființe evolute,
Ne ajută pe mulți pe Pământ,
Cu Adi Shakti au un legământ...
Prin hotărârile luate.

Trăiesc o eternitate
Fiind superiori oricărui sfânt,
Zei sunt ființe evolute...
Ne ajută pe mulți pe Pământ.

Prin minunatele lor fapte,
Prin adierea Duhului Sfânt,
Din a îngerilor șoapte
Și al flautului dulce cânt:
Zei sunt ființe evaluate!

EPIGRME VECHI, SPIRITUALE

Dumnezeu este iubire
Viața e foarte frumoasă,
Când trăim în asuprire
Devine anevoioasă!

Fecioara este Duhul Sfânt
Acțiunea lui Dumnezeu,
S-a încarnat pe acest Pământ
Ca să ne ajute mereu!

Aroma fericirii este Divinul
Cu Fecioara Maria și Iisus,
Fiul lor a suportat pentru noi chinul...
Prin șubreda gândire viața ne-am distrus!

Profil literar realizat de **Eugenia ENESCU-GAVRILESCU**, Scriitor, jurnalist,
editorialist, Redactor-șef, Revista „*Amprentele sufletului*”